

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 482/2025-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 51Csp/46/2021-520 z 28. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 51Csp/46/2021-520 z 28. apríla 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 51Csp/46/2021-520 z 28. apríla 2025 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Žilina **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 482/2025-11 zo 16. septembra 2025 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručенú ústavnému súdu 27. júna 2025, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné

užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto nálezu. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresnému súdu bol z upomínacieho konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica na základe návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní postúpený spor, v rámci ktorého sa žalobca proti sťažovateľke domáhal zaplata sumy 202 011,37 eur s príslušenstvom.

3. Rozsudkom č. k. 51Csp/46/2021-343 z 28. apríla 2022 okresný súd žalobe vyhovel a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 202 011,37 eur spolu s príslušenstvom a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Žiline ako odvolací súd rozsudkom č. k. 8CoCsp/44/2022-438 z 28. októbra 2022 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Uznesením č. k. 51Csp/46/2021-455 z 2. marca 2023 vyšší súdny úradník uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia 6 258,37 eur (I. výrok) a súčasne ju zaviazal na úhradu súdneho poplatku za žalobu 12 050,50 eur (II. výrok).

5. Proti predmetnému uzneseniu sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú sudca okresného súdu vyhodnotil ako čiastočne dôvodnú a napadnutým uznesením podľa § 250 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka v prvom výroku tak, že sťažovateľke uložil povinnosť uhradiť žalobcovi trovy konania 5 815,03 eur a sťažnosť sťažovateľky proti druhému výroku rozhodnutia o uložení poplatkovej povinnosti zamietol ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 CSP.

5.1. V odôvodnení konštatoval nesprávnosť rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka v časti priznania náhrady trov za úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia v sume 824,93 eur a predžalobná výzva v sume 824,93 eur, pretože alikvotná časť odmeny za predmetné úkony už bola žalobcovi priznaná ako náhrada trov v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 42C/94/2019. Tarifná odmena mala byť preto priznaná v pomernej časti za úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia v sume 590,91 eur a predžalobná výzva v sume 590,91 eur ako rozdiel medzi tarifnou odmenou v sume 844,85 eur v prípade tarifnej hodnoty sporu, ktorého predmetom je zaplata 211 703,60 eur, a tarifnou odmenou v sume 253,94 eur v prípade tarifnej hodnoty sporu, ktorého predmetom bolo zaplata pohľadávky v sume 9 692,23 eur (t. j. 844,85 eur - 253,93 eur = 590,91 eur). Úkon právnej služby (predžalobnú výzvu) sudca považoval za nevyhnutný na dosiahnutie splatnosti žalovaného záväzku a jeho následnú uplatniteľnosť na súde s poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka a z toho dôvodu bol predmetný úkon právnej služby preukázaný, odôvodnený, účelný a previazaný na konanie. Výšku súdneho poplatku považoval za vyrubenú v správnej výške. Poplatková povinnosť nevznikla v upomínacom konaní v zmysle § 11c ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), ale vznikla v zmysle § 2 ods. 2 tohto zákona. Keďže v spore úspešný žalobca bol od súdneho poplatku oslobodený, súd správne uložil povinnosť zaplatiť súdny

poplatok za žalobu sťažovateľke v sume 12 050,50 eur podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť nasmerovala proti napadnutému uzneseniu sudcu okresného súdu, ktoré označuje za arbitrárne a ústavne neutržateľné. Nesúhlasí s vyrubenu výškou súdneho poplatku z dôvodu, že ak by žalobca nebol od súdneho poplatku oslobodený, platil by súdny poplatok vo výške 50 % z percentnej sadzby ustanovenej v Sadzobníku súdnych poplatkov podľa § 11c ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Žiadna právna norma neumožňuje súdu ukladať procesne neúspešnej sťažovateľke vyššiu poplatkovú povinnosť, aká by inak vznikla od poplatku oslobodenému žalobcovi. Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch nemení podľa sťažovateľky výšku poplatkovej povinnosti ani okamih jej vzniku, ale mení iba subjekt, ktorý má povinnosť súdny poplatok zaplatiť. Sťažovateľka namieta taktiež absenciu náležitého odôvodnenia napadnutého uznesenia, keďže sudca iba opakovane konštatoval, že vyšší súdny úradník vyrubil súdny poplatok v správnej výške. Súčasne má sťažovateľka výhrady aj vo vzťahu k výške trov právneho zastúpenia, na ktorej zaplataenie ju okresný súd zaviazal žalobcovi. Uvádza, že žalobca sa rozhodol uplatniť svoj nárok vychádzajúci z identických skutkových a právnych okolností v dvoch samostatných súdnych konaniach. K prevzatiu právneho zastúpenia žalobcu však došlo iba raz a zároveň žalobca zaslal sťažovateľke iba jednu predžalobnú výzvu zo 7. októbra 2019. Napriek tomu si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov za prevzatie a prípravu zastúpenia a predžalobnú výzvu v oboch súdnych sporoch, pričom v konaní vedenom pod sp. zn. 42C/94/2019 mu bola táto náhrada aj priznaná. Sťažovateľka preto v podanej sťažnosti namietala, že žalobcovi nemá byť priznaný nárok na náhradu sporných úkonov duplicitne. Sudca okresného súdu však podľa sťažovateľky mimo rámca sťažnostných dôvodov sčítal sumu žalobcom uplatnených pohľadávok v oboch samostatne vedených súdnych sporoch (celkom v sume 211 703,60 eur), z ktorej určil tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby (844,85 eur) a z tejto odmeny následne odráta tarifnú odmenu priznanú za jeden úkon právnej služby v spore vedenom pod sp. zn. 42C/94/2019. Uvedený postup je podľa sťažovateľky nesprávny. Sťažovateľka súčasne rozporuje priznanie odmeny za úkon právnej služby (predžalobnú výzvu) a v tejto súvislosti poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 35/2022.

III.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. 1SprS/161/2025 z 10. októbra 2025 zhrnul priebeh konania, odkázal na dôvody napadnutého rozhodnutia a uviedol, že v danom prípade nejde o duplicitu pri priznávaní trov právneho zastúpenia. Hoci si žalobca uplatnil svoje nároky v dvoch samostatných konaniach, v každom z konaní boli žalobcovi priznané trovy právneho zastúpenia za úkony – prevzatie a príprava zastúpenia a predžalobná výzva – iba vo výške zodpovedajúcej tarifnej hodnoty daného sporu.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. Oznámením z 30. septembra 2025 ústavný súd upovedomil žalobcu ako zúčastnenú osobu o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (§ 126 zákona o ústavnom súde) a umožnil mu vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia. Zúčastnená osoba svoje právo vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti v stanovenej lehote ani do rozhodnutia ústavného súdu nevyužila.

III.3. Replika sťažovateľky:

9. V replike doručenej ústavnému súdu 22. októbra 2025 sťažovateľka zotrvala na dôvodoch svojej ústavnej sťažnosti a v reakcii na vyjadrenie okresného súdu uviedla, že postup, ktorý zvolil žalobca, nemôže ísť na jej ťarchu. Iniciovanie dvoch súdnych sporov bez adekvátnych dôvodov je z hľadiska generovania trov právneho zastúpenia nevhodné, preto považuje za nespravodlivé, aby v oboch sporoch znášala trovy za navzájom sa prekrývajúce úkony. Nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že v každom zo súdnych konaní boli žalobcovi priznané trovy právneho zastúpenia vo výške zodpovedajúcej tarifnej hodnote daného sporu. Tarifná hodnota v danej veci predstavuje sumu 202 011,37 eur, preto základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 824,93 eur. Okresný súd však priznal žalobcovi náhradu za každý z úkonov právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia a predžalobná výzva v sume 590,91 eur, ktorá zjavne nekorešponduje s tarifnou hodnotou veci. Takáto výška odmeny za dotknuté úkony právnej služby má predstavovať „aliquotnú časť“ sčítaných tarifných hodnôt dvoch samostatne vedených súdnych sporov (po zohľadnení výšky odmeny v prvom súdnom spore). Prezentovaná úvaha okresného súdu však nevychádza zo žiadnej právnej normy a zároveň nereflektuje ani námietky sťažovateľky vymedzené v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Právny názor okresného súdu je podľa sťažovateľky nelogický a bezdôvodne selektívny, keďže za všetky ostatné úkony právnej služby bola žalobcovi priznaná odmena v plnej výške, t. j. v sume 824,93 eur.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a preto pristúpil k posúdeniu veci samej.

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením, ktorým okresný súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľky proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania a poplatkovej povinnosti.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

12. Zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške náhrady trov konania, ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne

výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016). Ústavný súd sa k problematike trov konania stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnemu prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (obdobne napr. IV. ÚS 348/2011, IV. ÚS 341/2012, II. ÚS 837/2015).

13. V súlade s označenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie z hľadiska naplnenia ústavných parametrov práva na spravodlivé súdne konanie, jeho ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti jeho účinkov so sťažovateľkou označenými právami podľa ústavy a dohovoru. Zároveň v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal pri posudzovaní namietaného porušenia práv sťažovateľky napadnutým uznesením do úvahy aj obsah procesne bezprostredne mu predchádzajúceho uznesenia vyššieho súdneho úradníka, ktoré s napadnutým rozhodnutím o uplatnenej sťažnosti tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok.

14. Sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky možno rozdeliť do dvoch okruhov. Prvý okruh tvoria námietky nasmerované proti vyrubenej výške súdneho poplatku, ktorá bola sťažovateľke uložená v zmysle § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch. Druhý okruh predstavujú výhrady proti výške trov konania, pričom sťažovateľka konkrétne rozporuje duplicitné priznanie náhrady trov za dva úkony právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia a predžalobná výzva, namietajúc, že tieto boli žalobcovi už priznané v inom súdnom konaní vedenom okresným súdom.

15. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že sudca nepovažoval námietky sťažovateľky týkajúce sa výšky vyrubenej výšky súdneho poplatku za dôvodné a jej sťažnosť v tejto časti zamietol z dôvodu, že poplatková povinnosť v danom prípade nevznikla v upomínacom konaní (bod 24 napadnutého uznesenia).

16. Predmetný záver okresného súdu ústavný súd považuje za ústavne neakceptovateľný, keďže žalobca si preukázateľne uplatnil svoj nárok v upomínacom konaní, z ktorého bol spor následne postúpený okresnému súdu v súlade s § 10 ods. 3 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čo okresný súd aj konštatoval vo svojom rozsudku (bod 6) z 28. apríla 2022. Na okresnom súde teda nedošlo k podaniu novej žaloby alebo návrhu, ale konanie vedené okresným súdom iba nadväzovalo na upomínacie konanie. Je pritom zrejmé, že ak by žalobca nebol od platenia súdnych poplatkov osobne oslobodený podľa § 4 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, súdny poplatok by mu bol vyrubenej zmysle § 11c ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, ktorým zákonodarca zvýhodnil spôsob výpočtu súdneho poplatku za podaný návrh v upomínacom konaní (zníženie o 50 % z percentnej sadzby ustanovenej

v sadzobníku). Ústavný súd pritom musí prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky, že § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch nemení výšku súdneho poplatku, ale iba subjekt, ktorý znáša povinnosť zaplatiť súdny poplatok v situácii, ak je v konaní úspešný poplatník (v tomto prípade žalobca) od poplatkovej povinnosti oslobodený. Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch teda upravuje iba prechod poplatkovej povinnosti na základe výsledku konania. Podľa názoru ústavného súdu preto okresný súd pri rozhodovaní o výške poplatkovej povinnosti sťažovateľky aplikoval a interpretoval na vec vzťahujúce sa ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch spôsobom, ktorý možno považovať za arbitrárny a ústavne nekonformný.

17. Ako dôvodné ústavný súd hodnotí taktiež námietky sťažovateľky týkajúce sa výšky trov konania, na ktorej náhradu bola okresným súdom zaviazaná, avšak iba vo vzťahu k priznaniu odmeny za úkon predžalobná výzva. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej sa viackrát zaoberal ústavnými sťažnosťami atakujúcimi rozhodnutia všeobecných súdov o nepriznaní náhrady trov za predžalobnú výzvu, pričom opakovane skonštatoval ich ústavnú akceptovateľnosť (pozri napr. sp. zn. II. ÚS 567/2021, IV. ÚS 324/2022, IV. ÚS 340/2022, III. ÚS 65/2022, III. ÚS 60/2022, I. ÚS 35/2022). V tejto súvislosti ústavný súd pripomína tiež svoj názor, že zaradenie predžalobnej výzvy vo vyhláske medzi úkony právnej služby má význam jedine z toho pohľadu, že advokátovi patrí za tento úkon odmena od jeho klienta (IV. ÚS 324/2022). Žalobcom žiadaný úkon právnej služby pritom nie je úkonom, ktorý by vznikol počas konania, čo osobitne platí s ohľadom na to, že šlo o úkon smerujúci nie k súdnemu, ale k mimosúdnemu vyriešeniu sporu. So zmienenou rozhodovacou činnosťou a z nej vyplývajúcimi závermi preto nekorešponduje právny názor okresného súdu, že predžalobná výzva bola v posudzovanom prípade úkonom nevyhnutným na dosiahnutie splatnosti žalovaného záväzku a jeho následnú uplatniteľnosť na súde s poukazom na § 563 Občianskeho zákonníka.

18. Pokiaľ však okresný súd čiastočne vyhovel sťažnosti sťažovateľky, rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka zmenil a úspešnému žalobcovi priznal iba alikvotnú časť odmeny za rozporovaný úkon právnej služby – prevzatie a príprava právneho zastúpenia v sume 590,91 eur (namiesto pôvodne určenej tarifnej odmeny za daný úkon 824,93 eur), ústavný súd nepovažuje závery okresného súdu prijaté v tomto smere za arbitrárne a extrémne vybočujúce z princípu spravodlivosti. Ústavný súd pritom nie je oprávnený posudzovať, či žalobca mal a mohol svoje nároky uplatniť iba jednou žalobou, tak ako to tvrdí sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, avšak z dôvodov napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd predmetnú výhradu sťažovateľky zohľadnil a, poukazujúc na okolnosť, že v konaní vedenom pod sp. zn. 42C/94/2019 už bola žalobcovi priznaná náhrada za sporný úkon právnej služby, sčítal tarifnú hodnotu oboch samostatne vedených súdnych sporov (211 703,60 eur), z ktorej určil odmenu za jeden úkon právnej služby (844,85 eur) a z tejto odmeny následne odrátal tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby priznanú už v predchádzajúcom spore vedenom pod sp. zn. 42C/94/2019. Preto ak okresný súd považoval za spravodlivé priznať žalobcovi iba pomernú časť odmeny za sporný úkon právnej služby, ústavný súd nevidí dôvod na kasáciu napadnutého uznesenia aj v tejto časti. Predmetnú námietku sťažovateľky tak vyhodnotil ako nedôvodnú.

19. Na základe uvedeného ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením (bod 1 výroku nálezu), ktoré v zmysle návrhu sťažovateľky podľa čl. 127 ods. 2 ústavy zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku

nálezu). Okresný súd je po vrátení veci povinný opätovne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky, pričom podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde je viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu ústavný súd vychádzal z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením a jeho zrušením sa otvára priestor na to, aby sa okresný súd po vrátení veci v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedeného práva hmotnoprávneho charakteru. V tejto časti preto ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovelo (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

21. Ústavný súd priznal sťažovateľke nárok na náhradu trov konania (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) v celkovej sume 949,17 eur (bod 3 výroku nálezu).

22. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky]. Sťažovateľke priznal základnú sadzbu odmeny za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti), pričom odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2025 predstavuje sumu 371 eur a režijný paušál 2-krát á 14,84 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Odmenu zvýšil o 23 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), keďže právny zástupca sťažovateľky je platcom DPH.

23. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu